

DE BOEBOEKS AAN ZEE

Leesexemplaar

DE BOEBOEKS AAN ZEE

Marc de Bel

Met illustraties van Frieda Van Raevens

Voorlezen vanaf 5 jaar

Zelf lezen vanaf 8 jaar

Eerste druk: juli 2020

© 2020, Marc de Bel en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2020/7104/33

ISBN 978 94 6383 158 1

NUR 282

vanhalewyck.be

belirium.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

MARC DE BEL

DE
BOEBOEKS
AAN ZEE

MET ILLUSTRATIES VAN FRIEDA VAN RAEVELS

Van Halewyck

HABOE!

Mogen wij ons eerst even voorstellen?
Want misschien vraag jij je wel af:

WIE OF WAT ZIJN BOEBOEKS?

Wel ...

Boeboeks, wij dus, zijn Aardewezens van ongeveer een vuist groot, groen en lekker harig. Wij lijken een beetje op menselijke beestjes of beestige mensjes. Maar we zijn noch het een, noch het ander. Sommige onwetende Mensen, of *Mensels* zoals Woel en Wommel hen noemen, denken wel eens dat wij een soort gekke minitrolletjes zijn. Niet dus.

Wij zijn Boeboeks en hebben de Aardegroei­kracht in ons. Daarmee helpen we planten ontkiemen en groeien. We zorgen ook voor zieke dieren. Die geven we de genezende, naar stinkzwammen ruikende kruidentheetjes van oma Gnolia. En liefde en warme knuffels, zodat ze zich snel weer beter voelen.

Wij worden bijna altijd per twee geboren en zijn bij onze geboorte grasgroen en één konijnenkeutel groot. Zo 'n keutel is ongeveer één centimeter. Daarom noemen wij kleine Boeboeks *keutels*. Wij groeien elk jaar één keutel, tot ons elfde, twaalfde. Dan stoppen we met groeien. Boeboeks van zes, zoals Pit en Puf, zijn dus zes centimeter groot. Piepel en ik zijn al tien en dus zo'n vier centimeter groter dan ons jongere nichtje en neefje. Volwassen Boeboeks zijn ongeveer twaalf centimeter groot. Er is echter één uitzondering: bonkel Groezel. Die lieve, sterke beer is zowaar vijftien keutels groot! Oude Boeboeks krimpen weer een beetje, worden wat doorzichtig en stralen een witgeel schijnsel uit. Wij worden makkelijk honderdtachtig jaar oud, soms wel tweehonderd jaar en meer. Na onze dood keert een deel van ons terug naar de Aarde. Een ander deel wordt Water- of Luchtelf en een derde deel wordt weer herboren in een kleinkind of achterkleinkind.

Boeboeks vind je overal ter wereld. Boeboeks zijn altijd groen, maar dat varieert afhankelijk van waar ze leven. Zo zijn Boeboeks die meer in het zuiden en in warmere landen wonen wat donkerder en Boeboeks meer naar het noorden wat bleker. Betoveroma Hippofena, overoma Grietel, oma Wispel, tante Troet, oom Bolder, ons nichtje Tita en ons neefje Wiep, en de andere Duindoornboeboeks, die aan zee in de duinen wonen, zijn dan weer wat meer kakigroen, zodat ze in het zand minder hard opvallen.

Mensen kunnen ons niet zien, tenzij wij dat zelf willen. Wij bepalen waar, wanneer en aan wie we ons laten zien. Men kan ons echter niet fotograferen of filmen. Maar wel tekenen. En hoe meer je aan ons denkt, hoe groter de kans wordt dat je ons ook écht te zien krijgt ...

Boeboeks van dezelfde sibbe (familie) hebben allemaal dezelfde sterke (zweetvoeten)geur. Dat is erg handig. Zo kunnen de kleintjes ook in het pikkedonker papa of mama makkelijk volgen en vinden we altijd moeiteloos ons hol terug. Want wij ruiken tien keer beter dan een hond. En wij hebben het Simal-gevoel gemeen. Daarmee “voelen” wij, ook op verre afstand, sterke emoties (vreugde, verdriet, pijn ...) van elkaar. Vooral oudere Boeboeks zoals opa Kakadoris en oma Gnolia hebben dit Simal-gevoel heel sterk.

Boeboeks zijn dol op tuinieren en gezond eten. Wij eten echter nooit iets waarvoor een dier moet worden gedood. Dus geen vlees of vis. Wel melk, kaas, onbevuchte eieren en heerlijke honing die de bijen van bonkel Groezel ons geven, in ruil voor het zaaien van veel nectarbloemen.

Wij, jonge Boeboeks, zijn keuteldol op zingen, dansen, ravotten in het bos, kattenkwaad uithalen en kussengevechten. Slapen doen we in oude pantoffels die we, net als vele andere spullen, uit het recyclagepark naast het Biezebos halen. Vaak kruipen we 's winters lekker samen met z'n allen in één grote slof. Wij recycleren (*recycleren* zeggen Woel en Wommel) trouwens nog meer van de dingen die de Mensen weggooiden of in het bos achterlaten. Daar zitten vaak nog zeer bruikbare spullen tussen. Zoals bladen papier waarop maar aan één kant iets is gedrukt. De onbedrukte kant gebruiken wij om op te tekenen en te schilderen. Maar ook wijnkurken en kaarsstompjes, bijvoorbeeld. Die eerste gebruiken we als zitjes en met de tweede verlichten we ons hol en verwarmen we ons bubbelbad dat we maken van een blik en een zuig-, in dit geval dus *blaasrietje*. Een *jazzuki* noemen Woel en Wommel dat.

Verder maken we van al dat weggegooide mensenvuilnis dat wij in het bos en in het recyclagepark vinden ook de meest fantastimastische dingen. Zoals brikboten, Rosse Blikkers en de prachtige waterzuiverduikboot die opa Kakadoris en Piere Pad van een plastic fles hebben gemaakt!

Wat brikboten en Rosse Blikkers zijn, ontdek je bij het lezen van dit verhaal.

VEEL PLEZIER met de Boeboeks aan zee
(en vergeet je zwembroek niet)!

Piepel en Soeza Papaver

DEEL I.

1. JUT, HET VRESELIJKE MOSMONSTER

‘Snel ... Sneller, Soes!’ hijgt Piepel. ‘Het monster komt steeds dichterbij!’

We rennen zo snel we maar kunnen door het Biezebos.

Ik werp een blik achterom.

Jut, het Vreselijke Mosmonster, zit ons inderdaad steeds dicht op de hielen.

‘Nog even volhouden, Soes!’ houdt Piepel de moed erin.

‘We ...’

Maar hij struikelt over een wortel van de Kromme Beuk, rolt halsoverkop over de mulle bosgrond en botst onzacht tegen de dikke stam van de bosreus.

‘Grraaa!’ krijst het monster triomfantelijk. ‘Graauww!’

Ik wil verder vluchten, maar een Ridder laat zijn makker nooit in de steek.

Dus maak ik rechtsomkeer, trek mijn houten zwaard en stuif recht op de griezels af.

Die mindert eventjes vaart, maar stort zich dan op mij.

Ik kan de scherpe takkenklauwen met mijn zwaard afweren en haal krachtig uit.

Mijn zwaard raakt het monster pal op de schedel.

‘Auw!’ jankt het bovenste stuk van de griezels.

Het Vreselijke Mosmonster verstijft.

Zijn lelijke griezelskop zakt als een hazelnotenpudding in elkaar. In plaats daarvan verschijnt het gezicht van Woel Braammuis.

Hij werpt mij een boze blik toe, wringt zich helemaal uit het met dotten mos beklede griezelspak en springt verbolgen grommend van Slumpies rug.

‘Jij slaat altijd veel te hard, Soes!’ foetert hij, terwijl hij aan de buil op zijn voorhoofd voelt. ‘Ik stop ermee! Tenzij jij of Piep Jut speelt en ik nu eens Ridder mag zijn.’

Slumpie Konijn stapt op zijn beurt uit het monsterpak, dat is gemaakt van aan elkaar genaaide lappen stof, en loopt bezorgd naar Piepel.